

Sygn. akt I C 3028/13 Dnia 23 lutego 2017 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR M. Bakula - Steinborn

Protokolant I. Pniewska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 roku w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki E. C. kwotę 24.000 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – (...) w Gdańsku kwotę 2.420,06 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia złotych sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, które nie zostały uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

Sygn. akt I C 3028/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 20 sierpnia 2012r. E. C. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zadośćuczynienia w kwocie 24.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2013r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż dnia 11 listopada 2011r. doszło do wypadku, w którym powódka doznała obrażeń ciała. Sprawca kolizji ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w przedsiębiorstwie pozwanego. Pozwany wypłacił powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 4.000 zł. W ocenie powódki ww. zadośćuczynienie jest zaniżone i nie odpowiada rzeczywistej krzywdzie, jakiej doznała na skutek ww. wypadku.

Wobec utraty zdolności prawnej przez pozwanego Sąd zawiesił postępowanie ze skutkiem od dnia 21 marca 2013r., a następnie, wobec połączenia (...) S.A. z (...) S.A. i przeniesienia całego majątku ww. spółki na rzecz (...) S.A., podjął postępowanie z udziałem po stronie pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W..

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, iż żądane przez powódkę zadośćuczynienie jest niezasadne, zakwestionował zasadność żądania odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia wcześniejszego niż dzień wyrokowania, a nadto podał, że zgłaszane przez powódkę dolegliwości nie pozostają w związku z wypadkiem.

Pozwany początkowo złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przyczynia się powódki do zaistniałego wypadku, ale później wniosek ten został cofnięty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 listopada 2011r. na ul. (...) w G. doszło do wypadku. Kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) sprawca szkody A. B., nie zachowując należytej ostrożności podczas manewru skrętu w lewo w kierunku ul. (...), uderzył w jadący z ul. (...) w kierunku ul. (...) samochód marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierowała powódka. Samochód kierowany przez sprawcę wypadku był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

Okoliczności bezsporne.

Bezpośrednio po wypadku powódka została przetransportowana do Szpitala im. (...) w G. w celu podjęcia odpowiedniego leczenia. W szpitalu powódkę poddano szczegółowym badaniom, w wyniku których stwierdzono, że doznała ona urazu głowy i lewej ręki. Wypisując powódkę ze szpitala lekarz prowadzący zalecił jej prowadzenie oszczędzającego trybu życia, przyjmowanie specjalistycznych leków przeciwbólowych oraz podejmowanie dalszego leczenia.

Dowód:

- karta pobytu w (...) Szpitala im. (...) w (...)
- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- zeznania świadka A. B. k. 310-311
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Po opuszczeniu szpitala stan zdrowia powódki ulegał dalszemu pogorszeniu. Powódkę bolała głowa, okresowo drętwiała jej ręka, odczuwała mdłości i zawroty głowy. Powyższe objawy skłoniły powódkę do udania się do lekarza. Lekarz ogólny wobec nieustępujących i poważnych objawów skierował ją w trybie pilnym do szpitala w celu wykonania tomografii komputerowej głowy.

Powódka udała się na oddział neurologiczny szpitala im. M. K. w G.. Po wykonaniu odpowiednich badań i konsultacji lekarz prowadzący stwierdził, iż wobec urazów powódki konieczne będzie przyjmowanie silnych leków przeciwbólowych oraz podjęcie odpowiedniego leczenia.

Badanie RTG z dnia 30 listopada 2011r. wykazało u powódki występowanie zniesienia fizjologicznej lordozy szyjnej z tendencją do kifozy na poziomie C3/4. Po wypadku powódka nie leczyla się w poradni ortopedycznej, nie nosiła kołnierza ortopedycznego.

Dowód:

- karta pobytu na (...) Szpitala im. (...) w G. z 16 listopada 2011r. k. 100
- badanie RTG z 30 listopada 2011r. k. 101
- opinia biegłego ortopedy-traumatologa lek. R. K. k. 368-369, 455
- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Zgodnie z zaleceniami lekarskimi w dniu 5 stycznia 2012r. powódka podjęła leczenie w Zakładzie (...) przy (...) Centrum (...) w G..

Podczas odbywania przez powódkę kolejnych wizyt w Zakładzie (...) (w dniach 5 stycznia 2012r, 4 czerwca 2012r.), lekarz stwierdził u powódki występowanie ograniczonego skrętu karku w prawą stronę wraz ze znaczną bolesnością kręgosłupa szyjnego. W związku z powyższymi objawami skierowano powódkę na zabiegi fizjoterapii, a także przepisano jej leki przeciwbólowe, zalecono noszenie kołnierza galwanicznego.

Dowód;

- historia choroby powódki z zakładu rehabilitacji k. 102-103
- skierowanie na zabiegi fizjoterapii wraz z karta odbytych zabiegów z 5 stycznia 2012r.k. 104-105
- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Prawomocnym wyrokiem nakazowym, wydanym dnia 14 maja 2012r. przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie VIII W (...), A. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 11 listopada 2011r., około godz. 21.40 w G., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...), wykonując manewr skrętu w lewo w kierunku ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego zderzył się z jadącym prawym pasem ruchu ul. (...) w kierunku ul. (...) samochodem V. (...) o nr rej. (...), powodując obrażenia ciała jednej osoby, trwające poniżej 7 dni oraz straty w mieniu, czyn ten zakwalifikował jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w z. z art. 24 § 1 i § 3 k.w. skazał obwinionego na karę grzywny w kwocie 1.000 zł; nadto Sąd orzekł o obciążeniu obwinionego opłatami i wydatkami w sprawie.

Dowód: akta (...) w Gdańsku sygn. VIII W (...) - wyrok nakazowy z 14 maja 2012r. k. 65, zarządzenie o uprawomocnieniu wyroku k. 70.

Pomimo odbycia przez powódkę w czerwcu 2012r. kolejnej sesji zabiegów fizjoterapii, a także pomimo podjęcia zaleconego leczenia, w okresie od stycznia 2012r. do lipca 2012r. u powódki nadal występowały spowodowane wypadkiem dolegliwości bólowe, przez co lekarz skierował powódkę w dniu 10 lipca 2012r. na badanie (...) Kręgosłupa.

W przeprowadzonym w dniu 3 sierpnia 2012r. badaniu (...) kręgosłupa stwierdzono u powódki zniesienie, stanowiące wręcz odwrócenie fizjologicznej lordozy szyjnej wraz z lewobocznym skrzywieniem kręgosłupa.

Dowód:

- skierowanie na zabiegi fizjoterapii wraz z karta odbytych zabiegów z dnia 4 czerwca 2012r.k.104-105
- badanie (...) kręgosłupa szyjnego z 3 sierpnia 2012r. k. 106
- recepta z 10 lipca 2012r.k. 107
- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

W dniu 23 lipca 2012r., po przeprowadzeniu badania sonomamografii piersi stwierdzono u powódki występowanie torbieli w odległości około 10 cm od brodawki.

Dowód:

- wynik badania sonomammografii z 23 lipca 2012r.k. 108
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Od dnia wypadku powódka odczuwała bolesność w obszarze karku przy skręcie oraz dolegliwości bólowe przebiegające wraz z mdłościami. Powyższe skłoniło powódkę do zasięgnięcia pomocy lekarza neurologa, który wobec stwierdzonych dolegliwości wystawił powódce kolejne zwolnienie z pracy (...) na okres od dnia 8 sierpnia 2012r. do dnia 22 sierpnia 2012r. oraz przepisał silne leki przeciwbólowe – tramal, ketonal.

Dowód:

- zaświadczenie (...) z 7 sierpnia 2012r. k. 109
- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Wskutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. E. C. doznała stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego, a nadto rozstroju zdrowia. Wskutek urazów ortopedycznych doznanych w wypadku z dnia 11 listopada 2011r., w tym niestabilności kręgosłupa szyjnego wobec zniesienia lordozy szyjnej, powstania patologicznej kifozy na wysokości C3-C4 z niewielkim kręgozmykiem C2-C3, którym towarzyszą dolegliwości bólowe szyi, wystąpił u powódki trwały uszczerbek na zdrowiu w zakresie ortopedycznym w wysokości 6%.

Po wypadku z dnia 11 listopada 2011r. u powódki pojawiły się przewlekłe bóle korzeniowe z poziomu kręgosłupa szyjnego oraz przetrwały objawy lękowe. Wskutek doznanych urazów, obrażeń i rozstroju zdrowia pod względem neurologicznym wystąpił u powódki trwały 5% uszczerbek na zdrowiu.

E. C. wskutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. doznała dość znacznego stresu psychicznego bez obrażeń czaszkowo-mózgowych, skutkujących długotrwałym 5% uszczerbkiem na zdrowiu psychicznym.

Dowód:

- opinia biegłego neurologa dr med. R. O. k. 408a-413
- opinia biegłego ortopedy-traumatologa lek. R. K. k. 368-369, 455
- opinia sądowo-psychiatryczna dr med. P. R. (1) k. 389-395.

Powódka od dnia wypadku do dnia wytoczenia powództwa odczuwa dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa, okresowe drętwienia prawej kończyny dolnej i górnej, które okresowo ulegają nasileniu i stanowią skutki wypadku. Powódka zmuszona jest przyjmować leki przeciwbólowe, które są jej zalecane przy niemal każdej wizycie lekarskiej. Powódka od dnia wypadku odbywała i odbywa liczne konsultacje lekarskie celem zapobieżenia i zniwelowania skutków wypadku z dnia 11 listopada 2011r. Na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. zwiększeniu uległy potrzeby powódki związane z zakupem leków i finansowaniem 1-2 cykli zabiegów fizykoterapii w roku.

Dowód:

- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260
- opinia biegłego ortopedy-traumatologa lek. R. K. k. 368-369, 455
- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Rozmiar cierpień psychicznych powódki w czasie leczenia i rekonwalescencji był przeciętny, a dolegliwości psychiatryczne były związane lękiem komunikacyjnym i koniecznością zmiany trybu życia.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna dr med. P. R. (2) k. 389-395.

Powódka wykonywała pracę w charakterze przedstawiciela handlowego. Praca powódki polegała na pozyskiwaniu klientów, egzekwowaniu należności z tytułu pożyczek, rozdawaniu ulotek, rozwieszaniu plakatów firmy, którą reprezentuje, odwiedzaniu klientów firmy w ich miejscu zamieszkania, niejednokrotnie na wysokich piętrach budynków. Charakter wypełnianych przez powódkę obowiązków wymagał pogody ducha i uśmiechu, pokonywania dużych odległości pieszo, schylania się, utrzymywania pionowej postawy ciała niemal przez cały dzień. Powódka przed wypadkiem była sprawna fizycznie, z powodzeniem wykonując powierzone jej obowiązki w stosunku do ponad 500 klientów firmy. Praca powódki stanowiła dla jej rodziny stałe źródło dochodu.

Dowód:

- zeznania świadka A. C. k. 254-256
- zeznania świadka I. Z. k. 256-258
- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260

- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Po wypadku sytuacja zawodowa powódki uległa zmianie. Jej wykonywanie okupione było bólem, a nadto stało się skomplikowane wskutek braku samochodu. Powódka wobec nieustającego bólu zmuszona była robić częste przerwy w pracy. Powyższe obniżyło jej wydajność, co zwróciło uwagę przełożonych. Nadto wskutek wypadku powódka stała się nerwowa, co negatywnie wpływało na jej relacje z klientami i wydajność pracy. Pismem z dnia 17 sierpnia 2012r. (...) S.A. rozwiązał z powódką umowę o świadczenie usług.

Przed wypadkiem powódka była aktywna fizycznie, podróżowała wraz z rodziną, spotykała się z przyjaciółmi. Po wypadku powódka zmuszona była zaniechać wszelkiej aktywności fizycznej, która wywołuje u niej ból głowy lub ręki, nie wyjeżdża z rodziną, nie spotyka się ze znajomymi i najchętniej spędza czas w domu. Powódka od czasu wypadku miewa stany otępienia, z uwagi na bóle w pracy często traci cierpliwość, ma trudności w skupieniu się na powierzonych jej zadaniach. Od wypadku powódka nie prowadzi samochodu, gdyż wywołuje to u niej reakcje stresowe.

Dowód:

- dokumentacja fotograficzna k. 110-125

- bilety k. 126-127

- oświadczenie o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług k. 140

- zeznania świadka A. C. k. 254-256

- zeznania świadka I. Z. k. 256-258

- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260

- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu pismem z dnia 23 grudnia 2011r.

Dowód: zgłoszenie szkody z dnia 23 grudnia 2011r. k. 130-133.

Pozwany wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł .

Dowód:

- pismo pozwanego z 20 stycznia 2012r. k. 95-95v

- pismo pozwanego z 22 czerwca 2012r. k. 96-97.

Aktualnie E. C. zgłasza okresowe dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa. Nadto E. C. cierpi na przewlekłe bóle korzeniowe z poziomu kręgosłupa szyjnego, ma zniesioną naturalną lordozę szyjną, odczuwa drętwienie kończyn i odczuwa przetrwałe objawy lękowe, co stanowi skutek obrażeń i urazów doznanych w wypadku z dnia 11 listopada 2011r. Powódka ma pełen niebolesny zakres ruchu kręgosłupa szyjnego. Powódka nie rokuje pełnego wyleczenia w zakresie następstw ortopedycznych i neurologicznych wypadku z dnia 11 listopada 2011r., natomiast istnieje możliwość pełnego wyleczenia lub samoistnego wygaszenia się objawów w zakresie zdrowia psychicznego na przestrzeni kilku lat. Stan zdrowia psychicznego powódki w chwili obecnej wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego. W związku z przeżytymi urazami ortopedycznymi i neurologicznymi powódka nie doznaje istotnych ograniczeń w życiu codziennym, odpowiadają one ustalonemu uszczerbkowi na zdrowiu. W związku z przeżytym urazem psychicznym powódka doznaje ograniczeń w życiu codziennym pod postacią lęku przed jazdą samochodem i innymi środkami komunikacji. Na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. w niewielkim, odpowiadającym doznanemu uszczerbkowi na zdrowiu w aspekcie neurologicznym i ortopedycznym stopniu, zwiększyły się potrzeby

lub zmniejszyły się widoki na przyszłość powódki. W aspekcie psychiatrycznym na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r., za wyjątkiem konieczności zakupu leków w kwocie 100 zł miesięcznie, nie uległy zwiększeniu potrzeby powódki, ale zmniejszyły się jej widoki na przyszłość. Wiąże się to z mniejszą możliwością zarobkowania z powodu dromofobii, tj. lęku przed jazdą samochodem. Powódka ma na utrzymaniu małoletniego syna.

Dowód:

- opinia biegłego ortopedy-traumatologa lek. R. K. k. 368-369, 455

- opinia biegłego neurologa dr med. R. O. k. 408a-413

- opinia sądowo-psychiatryczna dr med. P. R. (1) k. 389-395

- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Powódka korzysta z leczenia psychiatrycznego i porad psychologa.

Dowód:

- karta choroby z poradni zdrowia psychicznego k. 128-129

- zeznania świadka A. C. k. 254-256

- zeznania świadka I. Z. k. 256-258

- zeznania świadka A. Ś. k. 258-260

- zeznania powódki E. C. k. 311-313.

W okresie zaostrzenia się dolegliwości bólowych wskazane będzie leczenie rehabilitacyjne oraz farmakologiczne (leki przeciwbólowe i rozluźniające) z uwagi na nakładanie się zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, związanych ze starzeniem się kręgosłupa. Dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego z czasem mogą ulec nasileniu. Zmiany pourazowe kręgosłupa – zniesienie fizjologicznej lordozy szyjnej mogą w przyszłości spowodować szybsze narastanie zmian zwyrodnieniowych oraz nasilenie się dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego. Pod względem neurologicznym pojawienie się nowych, niewystępujących obecnie skutków wypadku, nie jest możliwe. W przyszłości nie mogą się ujawnić inne skutki wypadku w sferze psychiki, które obecnie nie występują.

Dowód:

- opinia biegłego ortopedy-traumatologa lek. R. K. k. 368-369, 455

- opinia biegłego neurologa dr med. R. O. k. 408a-413

- opinia sądowo-psychiatryczna dr med. P. R. (1) k. 389-395.

Powódka po wypadku nie otrzymała żadnych świadczeń z ZUS, ani od pracodawcy, ani też świadczeń z tytułu innej umowy ubezpieczenia.

Dowód: zeznania powódki E. C. k. 311-313.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów złożonych i załączonych do akt sprawy, dokumentów z akt Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygn. VIII W (...), dokumentów zawartych w aktach szkody, zeznaniach świadków, zeznaniach powódki oraz opiniach biegłych.

Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony, dlatego też w ocenie Sądu należało uznać je za w pełni wiarygodne. Zgromadzone w sprawie dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, w szczególności pozwalając na wyjaśnienie okoliczności, w jakich doszło do wypadku z dnia 11 listopada 2011r. i jego skutków dla zdrowia powódki. Dokumenty z akt Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygn. VIII W (...) stanowiły dowód potwierdzający fakt prowadzenia i sposób zakończenia prowadzonego przeciwko A. B. postępowania o wykroczenie, które spowodowało uszczerbek na zdrowiu powódki.

Na podstawie zeznań świadków A. C., I. Z., A. Ś. oraz A. B. Sąd ustalił okoliczności, w jakich doszło do zaistnienia wypadku z dnia 11 listopada 2011r. oraz skutków tego wypadku dla zdrowia powódki i jej sytuacji życiowej. Powyższym zeznaniom Sąd dał wiarę w całości, albowiem były logiczne, spójne, a nadto znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach oraz zeznaniach powódki i opiniach biegłych.

Sąd dał nadto wiarę zeznaniom powódki E. C. w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 11 listopada 2011r., w szczególności skutków tego zdarzenia dla zdrowia i życia powódki. Powyższe zeznania stanowiły podstawę stanu faktycznego ustalonego w sprawie, albowiem potwierdziły je zeznania świadków, dokumenty oraz opinie biegłych lekarzy ortopedy, neurologa i psychiatry.

Mając na uwadze fakt, iż dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie konieczne było zasięgnięcie wiadomości specjalnych, Sąd w toku postępowania uwzględnił wnioski dowodowe stron i dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy chirurga-ortopedy i psychiatry celem ustalenia:

- aktualnego stanu zdrowia powódki E. C. po doznanych obrażeniach spowodowanych w wyniku wypadku w dniu 11 listopada 2011r. oraz rozmiaru i okresu cierpień powódki w czasie leczenia i rekonwalescencji,
- jakich urazów i obrażeń doznała powódka na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r.,
- czy na skutek ww. wypadku powódka doznała rozstroju zdrowia,
- czy dolegliwości zdrowotne, jakie aktualnie występują u powódki, a jeśli tak, to jakie, zaistniały na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r.,
- czy wskutek powyższych urazów, obrażeń lub rozstroju zdrowia wystąpił u powódki stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, a jeśli tak, to jaki jest stopień tego uszczerbku,
- jakie są rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki, w szczególności czy istnieje możliwość pełnego wyleczenia, czy powódka będzie wymagała leczenia lub rehabilitacji i jakiego rodzaju, czy i kiedy zakończył się lub zakończy się proces leczenia powódki;
- czy w przyszłości mogą ujawnić się jeszcze inne skutki ww. wypadku, które obecnie nie występują;
- czy w związku z przebytymi urazami powódka doznaje ograniczeń w życiu codziennym i jakich,
- czy na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. zwiększeniu uległy potrzeby powódki lub zmniejszyły się jego widoki na przyszłość, jeśli tak, to w jakim zakresie,

- czy na skutek nagłego ucisku pasów bezpieczeństwa na klatkę piersiową powódki w wypadku z dnia 11 listopada 2011 r. mogły pojawić się u niej torbiele piersi, opisane w badaniu sonomammografii z dnia 23 lipca 2012 r.;

Nadto postanowieniem z dnia 2 marca 2017r. Sąd uwzględnił dodatkowy wniosek dowodowy powódki i dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza neurologa na okoliczność:

- aktualnego stanu zdrowia powódki E. C. po doznanych obrażeniach spowodowanych w wyniku wypadku w dniu 11 listopada 2011 r. oraz rozmiaru i okresu cierpień powódki w czasie leczenia i rekonwalescencji,
- jakich urazów i obrażeń doznała powódka na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011 r.,
- czy na skutek ww. wypadku powódka doznała rozstroju zdrowia,
- czy dolegliwości zdrowotne, jakie aktualnie występują u powódki, a jeśli tak, to jakie, zaistniały na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011 r., czy taką dolegliwością jest zniesienie lordozy szyjnej, a także drętwienie kończyn,
- czy wskutek powyższych urazów, obrażeń lub rozstroju zdrowia wystąpił u powódki stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, a jeśli tak, to jaki jest stopień tego uszczerbku,
- jakie są rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki, w szczególności czy istnieje możliwość pełnego wyleczenia, czy powódka będzie wymagała leczenia lub rehabilitacji i jakiego rodzaju, czy i kiedy zakończył się lub zakończy się proces leczenia powódki;
- czy w przyszłości mogą ujawnić się jeszcze inne skutki ww. wypadku, które obecnie nie występują;
- czy w związku z przebytymi urazami powódka doznaje ograniczeń w życiu codziennym i jakich,
- czy na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011 r. zwiększeniu uległy potrzeby powódki lub zmniejszyły się jego widoki na przyszłość, jeśli tak, to w jakim zakresie,
- czy na skutek nagłego ucisku pasów bezpieczeństwa na klatkę piersiową powódki w wypadku z dnia 11 listopada 2011 r. mogły pojawić się u niej torbiele piersi, opisane w badaniu sonomammografii z dnia 23 lipca 2012 r.

Opinie pisemne biegłych Sąd uznał za sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy fachowej, wiarygodne, rzetelne i wyczerpujące. Zdaniem Sądu biegli logicznie i wyczerpująco udzielili odpowiedzi na pytania Sądu. Biegli sporządzając opinie bazowali na całym materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy, przeprowadzili badanie powódki, opisali jej stan zdrowia. Opinie biegłych zostały sporządzone przez profesjonalistów, w zakresie posiadanej przez nich wiedzy specjalistycznej, zatem Sąd nie miał zatem podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Z tej przyczyny Sąd oparł się na opiniach biegłych, przyjmując ich ustalenia za własne.

Część okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w istocie pozostawała bezsporna. Pozwany nie kwestionował bowiem, że likwidował szkodę z dnia 11 listopada 2011r., w wyniku której powódka doznała obrażeń ciała i że wypłacił jej kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sporną natomiast pozostawała wysokość szkody na osobie, jakiej doznała powódka i – tym samym – wysokość należnego jej zadośćuczynienia.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie e materiał dowodowy Sąd uznał, iż żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. W związku z tym, iż przedmiotem niniejszego sporu było roszczenie wynikające z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zastosowanie znajdą ww. przepis oraz ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152). Wskazać w tym miejscu wypada zwłaszcza na art. 19 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Przepis ten bowiem uzasadnia legitymację bierną pozwanego do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do zapłaty odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podobne unormowanie zawiera także art. 9 ww. ustawy, który podaje, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Nadto umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Powódka w niniejszej sprawie zgłosiła roszczenie wynikłe z przedmiotowego wypadku, domagając się z tego tytułu zadośćuczynienia. W niniejszym postępowaniu nie było wątpliwości, iż na skutek wypadku komunikacyjnego z winy kierowcy, którego ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej jest pozwany, powódka doznała uszkodzenia ciała (art. 435 k.c. w zw. z art. 436 k.c.). Istotą postępowania było ustalenie, w jakiej wysokości zadośćuczynienie z tego tytułu jej się należy.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia na skutek czynu niedozwolonego sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wskazuje się przy tym, iż chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniem fizycznym lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania określonej działalności np. sportu, wyłączenie z normalnego życia). Zadośćuczynienie powinno obejmować wszystkie cierpienia. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (por. komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia. Zobowiązania, red. G. Bieniek, W-wa 2002, t.1, s. 430).

Podkreśla się przy tym, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa (tak Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach: 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963/5/107; 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/92, 22 marca 1978, IV CR 79/78, nie publ.,). Określając wysokość należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia pieniężnego Sąd może uwzględnić także zasobność i poziom życia społeczeństwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 r. II CKN 1119/98). Z drugiej strony wskazuje się jednak na to, iż oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba wziąć pod rozwagę całokształt okoliczności, w tym: rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (...) szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (tak Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 r. III CZP 37/73, w wyrokach: z dnia 10 grudnia 1997 r. III CKN 219/97, z dnia 29 września 2004 r. II CK 531/2003, z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/2005, z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/2007). Wobec tego przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy od uznania Sądu przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w tym także indywidualnych właściwości i subiektywnych odczuć osoby pokrzywdzonej (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 280/65, OSNCP 1970/6/11, wyrok z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 204/97, nie publ.). Krzywdą jest z reguły trwałe kalectwo powodujące cierpienie fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Wynikłe z uszkodzenia ciała ograniczenie wydolności pracy i utrudnienia w jej wykonaniu, nie stanowiące podstawy do przyznania renty inwalidzkiej, nie mogą być pominięte przy ocenie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i powinny mieć wpływ na jego wysokość (tak wyrok Sąd Najwyższy z dnia 4 czerwca 1968r., I PR 175/68, OSNCP 1969/2/37). Sąd Najwyższy podkreślił też, iż zdrowie jest szczególnie cennym

dobrem i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do jego deprecjacji (wyrok z 16 lipca 1997r., II CKN 273/97, nie publ.).

Sąd Najwyższy zwrócił także uwagę, że zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno doznanych jak i tych, które zapewne powstaną w przyszłości. Ma charakter całościowy i jednoznaczny, powinien stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 12 lutego 2009 r. I PK 170/2008) jak również, że podstawą odmowy przyznania zadośćuczynienia nie może też być fakt, iż w chwili wytoczenia powództwa o zadośćuczynienie doznana krzywda przestała już istnieć (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 14 listopada 1961 r., 4 CR 193/61, NP 1962, nr 9, s. (...)).

W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tendencji (do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę), wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zwracał uwagę, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, że zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże, oraz że nietrafne jest posługiwanie się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jedynie określonymi jednostkami przeliczeniowymi w postaci najniższego lub średniego wynagrodzenia pracowniczego (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/2005, z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/2007, z dnia 17 września 2010 r. II CSK 94/2010, z dnia 24 marca 2011 r. I CSK 389/2010). Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego nie można całkowicie abstrahować od tendencji występujących w orzecznictwie w porównywalnych przypadkach, gdyż konfrontacja analizowanego przypadku z innymi pozwala uniknąć rażącej dysproporcji kwot zasądzanych z tytułu zadośćuczynienia, które mogłyby godzić w poczucie sprawiedliwości. Porównanie takie jednak może stanowić tylko orientacyjną wskazówkę, nie może bowiem naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku: z dnia 30 stycznia 2004 r. I CK 131/2003 OSNC 2005/2 poz. 40, z dnia 26 listopada 2009 r. III CSK 62/2009 OSNC 2010/C poz. 80 i z dnia 28 stycznia 2010 r. I CSK 244/2009, z dnia 17 września 2010 r. II CSK 94/2010).

Jak widać zatem Sąd Najwyższy sformułował wiele wskazówek, jakimi kryteriami należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd orzekający w niniejszej sprawie miał je na uwadze przy wydawaniu rozstrzygnięcia i kierował się całokształtem okoliczności sprawy, w tym rozmiarem i długością doznanych przez powódkę cierpień.

W toku postępowania Sąd ustalił, że powódka na skutek wypadku z dnia 11 listopada 2011r. doznała stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego, a nadto rozstroju zdrowia. Wskutek urazów ortopedycznych doznanych w wypadku z dnia 11 listopada 2011r. wystąpił u powódki trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 6%. Pod względem neurologicznym u powódki wskutek wypadku z 11 listopada 2011r. wystąpił u powódki trwały 5% uszczerbek na zdrowiu. Stres psychiczny, jakiego w ww. wypadku doznała powódka, skutkował długotrwałym 5% uszczerbkiem na zdrowiu psychicznym. Przed zdarzeniem E. C. była natomiast osobą sprawną, aktywną, nie odczuwała żadnych dolegliwości bólowych podczas wykonywania codziennych obowiązków domowych i zawodowych. Ponadto nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż powódka wychowuje dziecko, a wskutek obniżonej sprawności fizycznej i psychicznej utraciła wymagającą kierowania samochodem i sprawności fizycznej pracę. Na rozstrzygnięcie Sadu wpływ miał również fakt, iż E. C. do tej pory nie powróciła do sprawności fizycznej, jaką miała przed wypadkiem.

Mając powyższe na względzie przytoczone powyżej okoliczności, w szczególności rodzaj dobra, na którym powódka doznała uszczerbku, tj. zdrowie, rozmiar doznanych cierpień, ich długotrwałość, charakter oraz młody wiek powódki Sąd przyjął, iż wypłacona dotychczas powódce przez pozwanego kwota tytułem zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona, albowiem nie jest adekwatna do poniesionego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku, a także wszelkich cierpień i negatywnych przeżyć z nim związanych. Jest ona nieuzasadniona ze względu na aktualną stopę życiową społeczeństwa oraz wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia w Polsce. Ponadto powódka wskazała, że po wypadku nie otrzymała jakichkolwiek innych świadczeń z innych tytułów, aczkolwiek w ocenie Sądu

jest to bez znaczenia dla niniejszej sprawy, albowiem przepisy Kodeksu cywilnego o zadośćuczynienie stanowią odrębną podstawę prawną dla uwzględnienia wskazanych w nich roszczeń powódki, niezależną od innych roszczeń, przewidzianych odrębnymi przepisami.

Mając powyższe rozważania na względzie Sąd przyjął, iż w pełni uzasadnione jest żądanie powódki zapłaty w zakresie kwoty 24.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Kwota ta jest jak najbardziej uzasadniona w okolicznościach niniejszej sprawy i razem z wypłaconą dotychczas przez pozwanego kwotą 4.000 zł jest adekwatna do rozmiaru uszczerbku na zdrowiu powódki, a także doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych na skutek przedmiotowego wypadku.

Zatem na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152), Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 24.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 23 czerwca 2013r. do dnia zapłaty.

Sąd uwzględnił żądanie powódki w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd nie podziela poglądu, iż w przypadku zadośćuczynienia odsetki należą się od daty wyrokowania. Co prawda Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach wypowiadał takie stanowisko, lecz było ono wypowiadane w orzeczeniach sprzed wielu lat, a obecnie przeważające jest stanowisko przeciwne. W ocenie Sądu, przyjęcie takiego stanowiska byłoby korzystne dla pozwanego, który zwleka z wypłatą poszkodowanemu stosownej co do wysokości kwoty zadośćuczynienia, zmuszając go do wystąpienia z pozwem do Sądu. Powyższe oznacza, że przyznanie odsetek od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia dopiero od daty wyrokowania byłoby całkowicie nieuzasadnione i premiowałoby postawę pozwanego.

Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 7 lipca 2011 roku (II CSK 635/10), przysługujące wierzycielowi za podstawie art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego stanowią ryczałtowo ujętą, minimalną rekompensatę doznanego uszczerbku wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego świadczenia pieniężnego. Odsetki te niewątpliwie zatem pełnią funkcję odszkodowawczą. Ponadto w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 roku (I PK 145/10) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania. W uzasadnieniu powołanego powyżej wyroku podkreślono obecną przewagę funkcji kompensacyjnej odsetek nad ich funkcją waloryzacyjną, jak i wskazano, że w tej sytuacji zasądzanie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku, stanowiąc nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia z art. 445 k.c. ma charakter bezterminowy, stąd o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela przedstawione powyżej stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie prawidłowego sposobu orzekania o roszczeniach odsetkowych, które winno znaleźć zastosowanie również w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd w zakresie odsetek orzekł zatem zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1); w przypadku gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości

odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego; w terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (ust. 2). Biorąc zatem pod uwagę, że powód zgłosił szkodę pozwanemu pismem z dnia 23 grudnia 2011 r., termin do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia, o którym mowa w cytowanym art. 14 ust. 1, na pewno upłynął z dniem 22 czerwca 2012 r., a zatem z dniem wydania ostatecznej decyzji w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania przez pozwanego, zatem już od następnego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu. Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego nie doprowadził bowiem do ustalenia, że wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności pozwanego albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W rezultacie powód był uprawniony do żądania odsetek ustawowych z tytułu żadanego zadośćuczynienia zgodnie ze swym żądaniem, czyli od kwoty 24.000 zł od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty i takie odsetki Sąd zasądził w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania, jak w punkcie II wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Sąd zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę w całości ponosi koszty procesu. Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powódki kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, które poniosła powódka.

Taką samą zasadą Sąd kierował się przy ustaleniu kosztów zastępstwa procesowego. Mając na uwadze przepisy ww. Rozporządzenia Sąd uznał, iż nie jest uzasadnione w niniejszej sprawie zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w stawce przewyższającej stawkę minimalną, gdyż nie przemawia za tym rodzaj ani stopień zawichości sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a nadto brak było takiego wniosku. Sąd obliczył koszty na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, tj. 2.400 zł.

W punkcie III wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku kwotę 2.420,06 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, które nie zostały uiszczone, a zgodnie z wynikiem procesu obciążają pozwanego jako przegrywającego sprawę. Na powyższą kwotę złożyły się kwoty 1.109,46 zł, 735,60 zł, 375,36 zł i 200,18 zł tytułem przyznanego biegłym wynagrodzenia, które tymczasowo zostało pokryte ze Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)